

Baý dulaň ölümi / detektiw tapmaça

Category: Detektiw proza, Kitapcy

написано kitapcy | 23 января, 2025

Baý dulaň ölümi / detektiw tapmaça Polisiye Bulmaca

► ZENGİN DULUN ÖLÜMÜ

Ofiste milletin birden telaşlandığını görünce, yardımcım Emir'i çağırıp "Ne oluyor, ne bu gürültü patırtı?" diye sordum. "Önemli bir cinayet ihbarı filan mı geldi yoksa?"

Emir, "Yok Komiserim," dedi. "Dolar bu sabah 38 liraya fırlamış. Onu konuşuyorlar."

"Borsa mı lan burası?" diye gürledim.

Sık sık bağırıp çağıran biri olmadığım için, bu narama herkes şaşırdı, bir anda suspus oluverdiler. Ama tepem atmıştı bir kere. Söylenmeye devam ettim.

"Bize ne yahu dolardan molardan? Polisliği öğrenmeden

iktisatçı kesildiniz hepiniz başıma. Hadi herkes işine baksın."

Emir yanıma sokulup usulca, "Öyle demeyin Komiserim," dedi. "Merkez Bankası'nda dolar kalmamış. Ekonomik kriz çıkacak diyorlar. Bugün bir banka kapatıldı. İki tanesi daha sıradaymış. Gecelik repo faizleri yüzde dört yüz oldu."

"Bana bak Emir," dedim. "Senin dövizin var mı?"

"Yok."

"Hisse senedin var mı?"

"Yok."

"Altının var mı?"

"Yok."

"Tahvilin var mı?"

"Yok."

"Faizde paran var mı?"

"Yok."

"Benim de yok. O halde bize ne kardeşim krizden? Onu; parası, dövizini, hisse senedi olanlar düşünsün."

"Ama Komiserim."

"İşinin başına Emir."

* * *

Bu konuşmadan iki saat sonra, Mısırçarşısı'nda, bir hafta önceki bir olayla ilgili tanıklardan biriyle konuşurken bir cinayet ihbarı aldık. Olay yeri Nişantaşı'ndaydı. Bir kadın, apartman dairesinde öldürülmüştü. Hemen Emir'le birlikte arabaya atlayıp yola koyulduk. Tophane'deki insan kalabalığını görünce, "Nümayiş mi var burada?" diye sordum polislerden birine.

Borsada işlemler durdurulmuş, millet de paniğe kapılmış. Üç gündür burası böyleymiş.

Emir'e "Bas gaza," dedim. "Görüyorsun işte, ekonomik kriz kimin canını yakıyor?"

Yardımcım sesini çıkartmadı. Ama yüzünden benimle aynı fikirde olmadığı belliydi.

Onun haklı olduğunu o sırada bilemezdim Çok değil üç ay sonra,

karımın işine son verildiğinde krizin aslında herkesi etkileyebileceğini de anlamış oldum. Sadece karım değil, birçok eş, dost, tanıdık, akraba da işlerini kaybettiler. Kayınbiraderim, Silivri’de hindi çiftliği kurmuştu, iflas etti. Hayat daha da pahalılandı. Ayda bir iki kere, Bostancı’ya balık yemeğe giderdik, gidemez olduk. Neyse, bu uzun ve ayrı bir hikayedir.

Bütün bunları, az sonra ayrıntılarını vereceğim gizemli cinayetle az çok bir bağlantısı olduğu için anlattım size. Daha doğrusu olayı daha iyi anlamanıza yardımcı olacağını düşündüm.

Cinayetin işlendiği apartman Güzelbahçe Sokak’taydı. Eski ve büyük binanın her katında tek bir daire vardı. Zemin kattaki daire ikiye bölünerek sağ taraftaki kısım bakkal dükkanına çevrilmişti. Apartmanın giriş kapısının önünde Teşvikiye Karakolu’ndan gelen polisler dikiliyordu. Meraklı bir kalabalık da onlara bakıyordu. Polislere kimliklerimizi gösterip içeri girdik. Cinayetin işlendiği daire, girişin üstünün üstündeydi.

Karakol Komiseri İhsan’ı eskiden beri tanırdım. Beni görünce sevindi. Yanıma gelip olay hakkında bilgi verdi. Kadının adı Matild Sarrafyan’mış. Yetmiş bir yaşındaymış. Bir kızı varmış ama yalnız yaşıyormuş. Kocasından yıllar önce boşanmış. Cesedini, en alttaki bakkal bulmuş. Hemen karakolu aramış.

Ceset, 3 numaralı dairenin girişindeki geniş holde, telefonla konuşurken oturmak için konduğunu tahmin ettiğim bir koltuğun üzerindeydi. Yandaki sehpa devrilmiş, üzerindeki resimler etrafa saçılmıştı. Kristal bir vazo kırılmış; parçaları, ipekten dokunmuş küçük bir Acem halısının orasına burasına dağılmıştı. Burada ufak çaplı bir arbede olduğu belliydi.

“Yüzündeki şu çiziyi saymazsak, etrafta kan izi yok,” dedim.

İhsan, “Çünkü kadın boğularak öldürülmüş,” dedi.

Zavallı kadın koltuğa adeta gömülmüştü. Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi açıktı. Kuvvetli bir elin sıkıldığı boynu mosmordu. İyi giyimliydi. Başındaki mor beresi arkaya düşmüştü. Omuz kısımları gerçek tilki kürküyle kaplı mantosunun kaliteli kumaşı ve iyi bir terzinin elinden

çıktığını benim bile anladığım tayyörü, yakasındaki broşu Matild Hanım'ın mali durumu hakkında ilk ipuçlarını veriyordu. Salondaki eşyalar da oldukça şık ve pahalıydı.

"Kadın bayağı zenginmiş," dedim.

İhsan güldü. "Yapma Mitat," dedi. "Matild Sarrafyan bu. Türkiye'nin en zengin kadınlarından biri."

Şaşırdım. "Yaa. Vallahi bilmiyordum. Nasıl zengin olmuş böyle?"

"Babadan. Hatta dededen. Meşhur Galata bankerlerinden Sarrafyan'ın torunu. Sayamayacağım kadar çok han, hamam sahibi. Asıl mesleği ise tefecilik. Özellikle, kredi almakta zorlanan ünlülerin Matild ablası. Nasıl bilmezsın yahu? Hiç gazete okumuyor musun?"

Cevap vermedim. Okumuyorum desem ayıp olacağını bildiğimden sustum.

Cesede yaklaşıp boynundaki izleri inceledim.

"Katil, işini görürken herhangi bir cisim kullanmamış. Doğrudan parmaklarıyla sıkmış kadının boğazını. Güçlü elleri varmış demek ki."

İhsan, ağzımın içine bakıyor, gizemli cinayetleri çözmedeki ünümü bildiğinden bu olayı da şıp diye çözeceğimi sanıyordu.

"Evet, evet, bunu ben de fark ettim," diye konuştu heyecanla.

"Katilin profili yavaş yavaş ortaya çıkıyor. Başka neler gözlemliyorsun?"

"Abartma İhsan. Doktor nasıl olsa raporunu birazdan verir. Her şeyi öğreniriz az sonra."

Böyle konuşmama rağmen cesedi incelemeye devam ettim. Matild Sarrafyan'ın giydiği çorap da saf ipeğe benziyordu. Sol ayağından, dudaklarındaki rujun rengiyle aynı, kıpkırmızı, ince topuklu, burnu sivri bir ayakkabı sarkmıştı.

İhsan'a dönerek, "Diğer ayakkabısı nerede?" diye sordum.

İhsan afalladı. "Ayakkabı mı? Ayağında ya."

Kadının sağ ayağını göstererek, "Bak," dedim. "Bu ayağında ayakkabı yok. Nerede o?"

Sağa sola bakındık. Yok.

Emir'e seslendim. "Evi arayın. Kırmızı ayakkabının diğeri neredeyse bunun şunu."

Evin altı üstüne getirildi ama ayakkabı bulunamadı.

“Çok komik,” diye mırıldandım. “Katil, ayakkabıyı almış götürmüş. İyi de ne yapacak ki onunla?”

Emir, “Belki fetişisttir Komiserim. Onun için almış olamaz mı?”

İçimden lehavle çekerken İhsan, “Yoksa bir seri katille mi karşı karşıyayız?” diye sormaz mı?

“Ne seri katili canım,” diyerek onu susturmaya çalıştım ama o ısrarla devam etti.

“Seri katiller her cinayetten sonra bir hatıra eşyası alırlarmış yanına Mitat. Bu da öyle yapmış olmasın?”

“Olabilir, olabilir,” diyerek, kestirip attım. “Bana şu bakkalı getirin de cesedi nasıl bulunduğunu bir anlatsın.”

Bakkal, zaten hazır bekliyormuş. İhsan’ı yazı çizi işlerini halletmesi için karakola gönderdikten sonra, odalardan birine geçip Emir’le birlikte Bakkal efendiyi sorguya çektik.

“Madamı yirmi yıldır tanırdım,” diye anlatmaya başladı Bakkal Eyüp Ortakçı. “Yirmi yıldır tek başına yaşıyordu. Ara sıra kızı gelirdi ama fazla görüşmezlerdi. Çok asil, çok kibar bir hanımdı. Benim en iyi müşterimdi. Parayı asla sorun etmez, çok da iyi bahşiş verirdi. Bu sabah erkenden çıktı. Taksi geldi onu almaya. Öğleye doğru geri döndü. Diresine çıkmadan önce bana uğradı. Ufak bir alışveriş yaptı. Taze ekmek gelince getirmemi söyledi. Ben de yarım saat sonra, yeni gelen ekmeklerden birini ona götürdüm. Zilin çalınmasını istemezdi o yüzden kapıyı tıkladım. Ama kapı açılmış zaten. Ben dokununca ardına kadar açılıverdi. O zaman gördüm onu koltukta oturuyor sandım önce. Ama durumunda bir gariplik olduğunu fark ettim sonra. Yaklaşınca öldüğünü anladım. Bir an ne yapacağımı şaşırdım. Sonra aşağıya inip karakolu aradım.

Emir, benden önce sordu. “Madamın ayağında ayakkabıları var mıydı?”

Bakkal Eyüp şaşırdı. “Dikkat etmedim. Ama her zaman ince topuklu zarif ayakkabılar giyerdi. O topuklu ayakkabılarla nasıl yürürdü bitem. Esaslı kadındı.”

Bakkal çıkınca Emir, “Komiserim,” dedi. “Ayakkabıyı ararken bir şey farkettilim. Yatak odasındaki dolabın kapakları ve

çekmeceleri ardına kadar açılmıştı. Aynı şekilde salondaki büfenin çekmeceleri de öyle.”

“Yani katil bir şey mi aramış?»

“Öyle görünüyor, amirim. O da mı ayakkabıyı aradı acaba?”

Sustum. Bu kayıp ayakkabı konusu başımıza dert açacak gibi görünüyordu.

Adli Tıp’tan Dr. Kazım, kadının boğzı sıkılarak öldürüldüğünü, olay yerine geldiklerinde ayakkabının birinin kadının ayağında olmadığını , bir de koltuğun yanında, üzerinde kan lekesi ve kenarında işlenmiş bir S harfi olan beyaz bir erkek mendili bulduklarını söyledi. Mendil, incelenmek üzere laboratuvara götürülmüştü. Cinayet saati yaklaşık 12.00 ile 12.30 arasındaydı. Bu da bakkalın söylediklerine uyuyordu.

Dr. Kazım gidince evin içini dolaştık. Emir’in dediği gibi, yatak odasındaki ve salondaki çekmeceler ardına kadar çekilmişti. Dolapların kapakları açıktı. Madam Sarrafyan’ın çantası yatağın üzerinde duruyordu.

Açıp içindeki herşeyi yatağın üstüne döktüm. Bir pudriyer, bir cüzdan, bir not defteri, dört anahtar, küçük bir cam şişede kolonya, bir mendil ve üç adet yaldızlı kağıda sarılmış Baylan çikolatası. Cüzdana baktım önce. Bir miktar kağıt para. İki tane kartvizit. Birisi bir bankanın genel müdür yardımcısına ait. Diğeri ise bir avukatın. Madamın gençlik yıllarından kalma, kızıyla birlikte çekilmiş soluk bir fotoğraf. Limiti benim maaşımdan on katından da fazla olan bir kredi kartı. Gene, pahalı mallarıyla ünlü bir mağazaya ait başka bir kart. Cüzdanı bırakıp not defterini açtım. Bir yığın telefon numarası. Ama hiçbirinde isim yok. Onun yerine bazı işaretler ve harfler konmuş. Sadece son sayfada bir telefon numarası vardı ve yanında Sedat yazıyordu.

“Madam Sarrafyan, öyle anlaşılıyor ki, eve gelmiş, çantasını odasına bırakmış, sonra üstünü değiştirmeye zaman bulamadan saldırıya uğramış.”

Emir, “Tam üstünü değiştireceği sırada kapı çaldı herhalde,” diyerek varsayımıımı destekledi. “Kadın da açmaya gitti ve...”

“Kaç daire var bu apartmanda?”

“Beş. Üçü Madam Sarrafyan’a aitmiş. Bu daire ile bunun üstü ve

en üst. Üst kattaki kiracının adı Levent Dağman. Yazarmış. İki yıldır burada oturuyormuş. En üst kat ise boş. Son kiracı beş ay önce çıkmış. Madam, orayı onarıp öyle kiraya vermek istiyormuş. Alt katta emekli biri oturuyor. Adı Süavi Boztepe. Zemin kattaki ufak dairede ise iki öğrenci kız kalıyormuş. Ama biri burada değil. Bir aylığına Berlin'e gitmiş.

"Bayağı تنها bir apartmanmış," dedim. "Temizliğini filan kim yapıyormuş?"

"Özel bir temizlik firmasından haftada iki kere gelip temizlik yapıyorlarmış. Parasını da Madam ödüyormuş. Tabii kendi evini de pırıl temizletiyormuş onlara. En son dün gelmişler."

"Allah Allah. İşe bak sen. Zengin biriyle aynı apartmanda oturmanın avantajı bu olmalı. Herhalde kadın kimseyle uğraşmak istemiyordu. İşini kestirmedenhallediyordu. İyi valla."

* * *

Önce üst kattaki yazarla konuştuk.

"Çok iyi bir insandı," diye başladı anlatmaya Levent Dağman. "Arada sırada beni evine yemeğe davet ederdi. Eski İstanbul'dan, edebiyatçılardan konuşmaya bayılırdı. En son dün gördüm onu. Teşvikiye Parkı'nda kuşlara yem veriyordu. Evde temizlikçiler olduğu için dışarıya çıktığını söylemişti."

"Geleni gideni var mıydı?"

"Arada bir kızının geldiğinden bahsederdi. Ben hiç görmedim. Bebek'te oturduğunu biliyorum sadece."

"Sedat adında birini tanıyor musunuz?"

"Hayır."

"Bugün saat on iki ile yarım arasında neredeydiniz?"

"Evdeydim. Yeni romanımın düzeltmelerini yapıyordum."

"Alt kattan gelen bir ses duydunuz mu?"

"Hayır duymadım. Çalışırken müzik dinlerim. Genellikle Bach. Bugün de kulaklığımı takmış Bach'ın re majör keman konçertosunu dinliyordum."

Levent Dağman'a, bize haber vermeden bir yere ayrılmamasını söyleyip alt kata indik.

* * *

Süavi Boztepe, altmış yaşlarında, hafifçe aksayarak yürüyen, eski Türk filmlerindeki fabrikatörler gibi evin içinde röpdöşambır ile oturan biriydi. Madam Sarrafyan'ın ölümüne çok üzölmüştü.

“Nerdeyse otuz yıllık komşum. Karımın da çok iyi arkadaşığıdı. Çok zengindi ama hiç belli etmezdi. Melek gibi bir insandı. Ona bu kötölüğü kim yaptı aklım almıyor.”

“Madamı bugün hiç gördünüz mü?”

“Evet. Bakkala inmiştım. Çıkarken o girdi arkamdan apartmana. Konuşarak yukarı çıktık. Bana, bankaya gittiğini ve baş belası bir müdüre derdini anlatıncaya kadar canının çıktığını söyledi. Sonra ben evime girdim. O da yukarıya devam etti.”

“Hali tavrı nasıldı? Rahat mıydı?”

“Her zamanki gibiydi. Yok, hayır değildi. Tedirgindi biraz.”

“Yaa. Bunu nasıl anladınız?”

“ Takip edildiğini düşünüyordu. Sanki beni biri izliyor dedi.”

“Siz ne dediniz?”

“Önemsemedim tabii. Zaman zaman ben de aynı hislere kapılıırım çünkü. Yaşlılığın ve yalnızlığın doğal sonuçları bunlar.”

“Kendisiyle sık sık görüşür müydünüz?”

“Bu apartmanda fazla insan yok. Üst kattaki kiracı pek dışarı çıkmaz. Alt kattaki kızlar da kendi alemlerinde. O yüzden Madam Sarrafyan'la diğerlerinden daha fazla görüşürdüm. Hem ne de olsa eski dost. Ayrıca, hiç belli etmezdi ama para-borsa konularında çok iyi bilgisi vardı. Zaman zaman danışırdım ona. O da gümrükle ilgili sorunları olduğunda bana sorardı. Emekli gümrük müdürüyüm de ondan. Yurt dışından bazen eşya filan getirtirdi.”

“Diğer komşularla arası nasıldı?”

“Kiracısıyla bir sorunu yoktu bildiğim kadarıyla. Ama alt kattaki kızlardan hoşlanmıyordu. Aslında haksız değildi. Çok sorumsuzlar. Apartman kapısını açık bırakırlar hep. Yüksek sesle de müzik dinlerler. Kaç kere ikaz ettim ben de. Ama kulak asan yok tabii.”

* * *

Süavi Bey'i yalnızlığıyla baş başa bırakıp dükkanın bitişiğindeki dairenin kapısını çaldık. Kapıyı kısa saçlı, esmer bir genç kız açtı. Polis olduğumuzu biliyordu . Olay onu çok heyecanlandırmıştı.

"Adım Burcu Kara. Eczacılık fakültesi son sınıf öğrencisiyim. Aylin adında bir arkadaşımla kalıyorum bu evde. O da benimle aynı sınıfta okuyor. Şimdi yurt dışında. Almanya'ya gitti. Bir hafta sonra dönecek. Ben ne bir şey gördüm ne de duydum. Dün gece geç yattım zaten. Sabah da çok geç kalktım. Mutfakta kahvaltı yapıyordum. Polislerin geldiğini fark ettim. Olayı öyle öğrendim."

Mutfak penceresi caddeye bakıyordu. Tam önüne küçük bir masa konmuştu.

"Burada mı kahvaltı ettiniz?" diye sordum.

"Evet."

"Madam Sarrafyan'ın geldiğini görmediniz mi?"

"A, evet onu gördüm tabii. Hatta arkasında gri bir BMW duruyordu. Ondan indi zannettim. Madam sonra bakkala doğru yürüdü. Ben de bir daha ilgilenmedim onunla."

"Madam Sarrafyan'la aranız nasıldı?"

"Ölenin arkasından konuşmak istemem ama kadın tam bir cadıydı. Bizim bir açığımızı yakalayıp yüzümüze vurmak için fırsat kollardı. Dili çok sivriydi. Şey, yani, biz onu pek sevmezdik."

"Tamam peki. Bana haber vermeden hiçbir yere gitmeyin. Yoksa başınıza dert alabilirsimiz. Oldu mu?"

Kız başını salladı. "Hiçbir yere gitmem. Merak etmeyin."

Kızın yanından ayrılınca telefonum çaldı. Baktım, Dr. Kazım arıyor.

"Buyur, Doktor. Ne oldu?"

"Abi kusura bakma, önemli bir şeyi gözden kaçırmışız. Onu haber vereyim dedim. Şu mendil var ya, cesedin yanında bulduğumuz...»

"Evet?"

"Kenarında S harfi var demiştim ama aslında orada Sedat yazıyormuş. Orada farkedememiştiz. Şimdi burada laboratuvarında farketmişler. Onu haber vereyim dedim abi. Kusura bakma."

“Peki peki. Aradığın için sağol.”

Kazımın anlattıklarını Emir’e naklettim. “Hemen kadının not defterindeki yanında Sedat yazan şu telefon numarasını araştır. Galiba katili yakaladık. Derhal adres tespiti yapılsın. Bu arada Madam Sarrafyan’ın şantasında kartı olan avukatı da bir ara. Madam’la ilgisi neymiş? Kartı niye ondaymış? Sor, öğren.”

“Emredersin amirim.”

* * *

Emre’yi adres tespiti ile görevlendirdikten sonra Bebek’e gittim. Madam Sarrafyan’ın kızı Selma, Boğaz manzaralı bir apartmanın üçüncü katında oturuyordu. Olayı yeni öğrenmişti ama üzđün değildi.

“Sadece şaşkınm,” dedi, daha ben bir şey sormadan. “Böyle bir şeyin olmasını aklıml almıyor. Annemle babam ben küçükkken ayrıldılar. Annem hep o evde oturdu. Beni babam büyüttü. Annemle yılda birkaç kez buluşur tatillere filan giderdik. Değişik bir insandı o. Yalnızlığı ve parayla ilgili işler yapmayı severdi. Zamanının neredeyse tamamını hisse senetlerini düşünerek geçirirdi diyebilirim. Bugün de bankaya gidip önemli işler yapacağını söylemişti. Ülkenin ekonomik durumu beğenmiyordu. Bazı kesin kararlar alması gerekiyormuş. Hatta bankaya giderken benim de yanında olmamı istedi. Ama gitmedim. Şimdi çok pişmanım. Gitsem belki hâlâ hayatta olabilirdi.”

“Sedat adında tanıdığınız biri var mı? Ya da annenizin bir arkadaşı?”

“Hayır. Yok.”

“Annenizin cep telefonu var mıydı?”

“Bildiğim kadarıyla yoktu. Yeni ve modern araçları severdi ama cep telefonu ona biraz karmaşık gelmişti.”

“Annenizin evinde gizlediği herhangi değerli bir şey var mıydı?”

İlk kez Selma’nın tedirgin olduğunu fark ettim.

“Bunu neden sordunuz?”

Açık konuştum. “Katil, evde bir şey aramış. Bütün çekmeceleri, dolapları karıştırmış.”

Selam sözümü kesti. “Evde gizli bir kasa vardı. Nerede olduğunu ben de bilmiyorum.”

“Anneniz o kasada ne saklıyordu? Altın, mücevher, hisse senedi mi?”

“Hiçbiri. Annem o tür şeyleri banka kasasında saklardı. Evdeki kasadaysa...”

“Evet?...”

“Bakın, annem genellikle ünlü kişilere borç para verirdi. Bu kişiler, borçlu olduklarının duyulmasını istemeyen insanlar. Onlarla ilgili belgeler o kasada dururdu.”

“Borç senedi gibi mi?”

“Hem onlar, hem daha başka şeyler. Kasanın anahtarı annemdedir. Yanından ayırmazdı hiç. Şiferli değildir. Annem kasa şifrelerine güvenmezdi.”

Selma Hanım’a soracağım başka soru yoktu. Nasıl olsa, kasayı açtığımızda içinde ne olduğunu öğrenecektim

* * *

Yeniden Teşvikiye’ye dönerken Emir aradı. Avukat Süleyman Vardar’la konuşmuş. Madam Sarrafyan’ın avukatıymış gerçekten de. Daha çok kadının gayrimenkulleriyle ilgilenir ve hukuki danışmanlığını yaparmış. Bir hafta önce bütün hisse senetlerini satıp dolara çevirmiş. Onunla yeni gayrimenkuller alacakmış. Repodaki parasını ise yurt dışına transfer edip Amerikan tahvili almaya karar vermiş. Onun için bugün bankaya bu konuyu görüşmeye gitmiş. Ancak bankada sorunlar çıkmış. Banka müdürüyle yaptığı toplantı uzamış. Sonunda işi halletmiş ama çok sinirlenmiş. Banka müdürüne çok kızgınmış. Müdür, onu sakinleştirmesi için Süleyman Bey’den yardımcı olmasını istemiş. O da Madam Sarrafyan’a, bankaya ve müdüre güvenmesi için telkinde bulunmuş. Olaydan da bu şekilde haberi olmuş.

“Kadının repodaki parası ne kadarmış?” diye sordum.

Emir, “Sıkı durun amirim,” dedi. “Tam üç milyon dolar karşılığı Türk lirası.”

Nutkum tutuldu desem yeridir. Madam hiç belli etmiyormuş ama tam anlamıyla bir milyonermiş aslında.

“Sedat’ın adresi tespit edildi mi?”

“O iş tamam Komiserim. Buraya gelmenizi bekliyorum. Adamın adı Sedat Ardıç. Buraya yakın bir yerde oturuyor.”

“Tamam,” dedim. “Birazdan oradayım. Birlikte ziyaretine gideriz.”

“Siz bir şeyler öğrenebildiniz mi Madam sarrafyan’ın kızımdan?”

“Anladığım kadarıyla, Madam Sarrafyan borçlularıyla ilgili onları zor durumda bırakabilecek bazı bilgilere sahipmiş.”

“Havada şantaj kokusu var Komiserim.”

“Öyle gibi.”

* * *

Sedat Ardıç’ın kaldığı ev Bomonti’deydi. Önce kapıyı açmak istemedi. Polisi olduğumuzu söyleyince gelip açtı.

“Kusura bakmayın. Buraya yeni taşındım. Çevredeki tipler hoşuma gitmiyor. O yüzden kapıyı açmak istemedim.”

“Daha önce nerede oturuyordunuz?”

“Avustralya’dan yeni geldim. Kesin dönüş yaptım. 10 yıldır oradaydım.”

“Neden döndünüz?”

Adam birden durgunlaştı. “Karımı bir kazada kaybettim. Ondan sonra da o memlekette dah fazla kalmak istemedim. Zaten karım yaşasaydı, birlikte Türkiye’ye yerleşecektik.”

“Madam Sarrafyan’ı tanıyor musunuz?”

“Hayır. Tanımam mı lazım?”

“Bunu siz bize söyleyeceksiniz. Kendisi bugün öldürüldü. Evinde üzerinize adınızın işlendiği kanlı bir mendil bulduk.”

“Aman Allah’ım. O kadın öldü mü?”

“Demek tanıyorsunuz.”

“Buna tanımak denirse. Bugün saat 11.30 civarı Harbiye’de karşılaştım onunla. Daha doğrusu dalgın bir halde karşıdan karşıya geçmek isterken, az kalsın ona çarpacak bir arabadan kurtardım kendisini. Zamanında davranmasam, ezilebilirdi. Ben

çekince, yere düştü. Yüzünü, yakasındaki broş çizdi. Kanayınca ben de ona mendilimi verdim. Çok teşekkür etti. Bana hayatını borçlu olduğunu söyledi. Telefon numaramı aldı. Beni mükafatlandıracaktı sanırım.”

“O çok zengin bir kadındı.”

Sedat omzunu silkti. “Olabilir. Ben de beş parasız değilim. On yıl boyunca bir servet olmasa da burada hayatımı zorlanmadan sürdüreceğ kadar para biriktirebildim. Kimsenin yardımına ihtiyacım yok.”

Saat on iki ile yarım arasında neredeydiniz?”

“Maçka Parkı’ndaydım. Bir banka oturmuş, ne yapacağımı düşünüyordum.”

“Tanığınız var mı?”

“Yok.”

Emir araya girdi. “O mendile isminizi yazdırmak nereden aklınıza geldi.”

“O mendil karımın hediyesiydi. Daha onlardan düzinelerce var. Hiçbirini atmaya kıyamıyorum.”

Sordum. “Sizce olay bir kaza mıydı?”

“Kesinlikle. Madam Sarrafyan dalgın bir halde, kırmızı ışık yanarken kaldırımdan aşağıya inip birkaç adım atmıştı.”

“Gene de arabanın kadının üzerine doğru gelmesi gerekmiyordu. Her hata yapanı çiğnemek mi gerekir?”

“Aslında haklısınız. Şimdi siz söyleyince düşündüm de sanki arabanın şöförü kadını görünce daha da hızlandı.”

Emir, “Trafikte öyle sapıklar çok Komiserim. Kendilerini cezalandırıcı olarak görüyorlar.”

Kafama bir soru takılmıştı, onu sordum. “O arabayı hatırlıyor musunuz. Markasını rengini.”

Sedat hiç düşünmeden, “Gri bir BMW,” dedi.

Emir, “Haydaaa!” diye bağırdı.

* * *

Son olarak görmemiz gereken kişi, Madam Sarrafyan’ın gittiği bankanın genel müdür yardımcısıydı.

“Adı ne demiştin şu adamın,” diye Emir’e sordum.

Arabaya binmemiştik. Banka yakında olduğu için yürüyerek gidiyorduk.

“Eşref Kalın.”

Bankanın merkezi Harbiye’deydi. Fazla şubesi yoktu. Emir, yatırım bankalarının fazla şubesi olmadığını söyledi. Sesimi çıkarmadım. İktisatçı Emir, öyle diyorsa doğrudur.

Bankaya gelince, güvenliğe kimliğimizi gösterip Eşref Kalın’la görüşeceğimizi söyledik.

Vay, Eşref Bey az önce binadan ayrılmış, Enka’nın yüzme havuzuna gitmiş.

Emir, benim külüstürü getirmek üzere dışarıya çıktı.

Güvenlik görevlisine sordum. “Eşref Bey’in arabası ne marka?”

“BMW.”

“Ya rengi?”

“Gri.”

Tahmin etmiştim zaten.

* * *

Yarım saat sonra Enka’nın havuzundaydık. Görevli sadece iki kişinin yüzdüğünü, onlardan birinin de Eşref Kalın olduğunu söyledi. Haftada üç gün gelir, bir saat yüzermiş.

Onu havuzdan çıkarıp yanımıza getirmesini söyledim.

On dakika sonra Eşref, üzerinden sıular akarak karşımızda duruyordu. Kırk yaşında olmasına rağmen herifin mükemmel bir vücudu vardı. Bir gram yağ yoktu desem yeridir. Düzenli spor yapan adamın hali başka oluyor vesselam. Baktım, Emre, kıskanç bakışlarla Eşrefi süzüyor. İçimden güldüm. E, tabii, yıllardır hazırdan yiye yiye hımbıllaşmanın eşiğine geldi. şu yaşımda ben bile ondan daha iyiyim.

Küçük, beyaz bir havluyla kollarını ve yüzünü kurulayan Eşref, “Hayrola, ne oldu beyler?” dedi. “Beni böyle apar topar havuzdan çıkardığınıza göre, önemli bir şey oldu galiba.”

Damdan düşercesine, “Madam Sarrafyan öldü,” dedim.

Herif dondu kaldı. “Nasıl? Daha bugün birlikteydik. İyiydi. Birşeyciği yoktu.”

“Öldürüldü,” diye açıkladım. “Bugün saat on iki ile yarım

arasında neredeydiniz?"

"Şu işe bakın, siz benden mi kuşkulaniyorsunuz? Avukatımı çağırmak istiyorum."

"Siz bilirsiniz. Basit bir formaliteyi büyüterek başınıza iş alıp almamak sizin bileceğiniz şey."

Eşref biraz düşündü. "Peki tamam. O saatte Valikonağı'ndaki Flora Restoran da yemek yiyordum. Tek başımaydım. Ama garsonlar beni tanır."

"Daha önce, Güzelbahçe Sokak'tan geçtiniz mi?"

"Neden geçeyim oradan?"

"Bize doğruyu söylerseniz bu davadan hiç başınız ağrımadan sıyrılabilirsiniz. Tabii eğer masumsanız. Bakın, sizi görmüşler. O yüzden bizden bir şey saklamayın. Bu son uyarımdır."

"Peki, peki. Bugün o sokaktan geçtim."

"Saat kaçta?"

"Arabamı garajdan saat 11.30'da aldığıma göre, 12.00 filan olmalı."

"Ne işiniz vardı Güzelbahçe Sokak'ta?"

"Madam Sarrafyan'la bugün görüşmüştük. Bankamızdaki parasını çekmemesi için onu ikna etmeye çalıştım ama başaramadım. Arabayı aldıktan sonra, evinde gidip konuşayım dedim. Tam evinin önüne geldiğimde, elinde bir poşetle bakkaldan çıktığını gördüm. Seslendim. Yanıma geldi ve kesin kararlı olduğunu söyledi. Ben de bir şey yapamayacağımı anlayınca çektim gittim oradan."

"Arabanızı garaja niçin bıraktınız?"

"Yağ filtresinde bir arıza vardı. O değişecekti. Sabah saat dokuzda Dolapdere'deki garaja bıraktım o yüzden."

"Bu durumda, saat 11.30'da, arabanızla Harbiye'de olamazsınız değil mi?"

"Elbette olamam. Alay mı ediyorsunuz? Garajdan arabamı o saatte aldım zaten. Dolapdere'den Harbiye'ye çıkmam en az bir saat sürerdi."

Bir süre konuşmadan durduk. Her şey arap saçı olmuştu. Sedat da Eşref de ciddi zan altındalarken birden temize çıkıvermişlerdi. Doğru muydu bu. Araştırmak lazımdı. Yani bu

iş uzayacaktı. Şimdi ise yapacak bir şey yoktu. Eşref'e havuza geri dnebileceğini söyledim.

Emre'yle dışarı çıktık. Arabaya bindik. Gaza basarken hâlâ düşünceliydim.

Emre, "O değil de Komiserim," dedi. "Adamın vücuduna uyuz oldum, yemin ederim."

"Kıskandın değil mi? Çalışırsan senin de öyle sıırım gibi vücudun olur. Bir de her sabah börekçiye gidip tıkınmayacaksın."

"Karar verdim. Her gün spor yapacağım. Benim ondan neyim eksik? Herifin vücudunda bir çizik bile yoktu be. Haltere başlıyorum Komiserim. Canavar gibi olacağım. Altı aya kalmaz."

Aniden fren yapıp durdum. "Ne, sen ne dedin?"

"Altı ay sonra mükemmel bir vücudum olacak dedim."

"Hayır hayır, daha önce."

"Canavar mı?"

Güldüm. "Emir, sen yok musun? Gene benim saksı sayende çalıştı. Galiba katili buldum."

* * *

Okuduğunuz hikâyede çözüm için gereken bütün ipuçları verildi. Şimdi soruyoruz. Katil kim?

Hikâyedeki ipuçlarından yararlanarak katilin kim olduğunu, neden cinayeti işlediğini ve Komiser Mitat'ın elindeki ipucunun ne olduğunu bulduysanız, cevabınızı dedektifdergi@gmail.com'a yazınız.

Doğru cevap veren okurlarımızdan üçü, Gencoy Sümer'in Feneryolu Cinayetleri adlı polisiye romanını kazanacaklar.

Doğru cevabı ve kazanan okurlarımızın adlarını gelecek sayımızda açıklayacağız.

Hepinize bol şanslar.

* * *

Gencoy Sümer

Gencoy Sümer İTÜ İşletme Fakültesi'nden mezun oldu. Daha sonra İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'nde Master ve Doktora yaptı. www.polisiyedurumlar.com sitesini kurdu ve internette pekçok öykü ve makaleleri yayınlandı. İlerleyen yıllarda Dedektif'in kurucuları arasında yer aldı. İlk polisiye romanı Feneryolu Cinayetleri 2017 yılında, Göl Kıyısındaki Ev & Gizemli Öyküler ve Aile Sırrı & Bir Percule Hoirot macerası 2018 yılında yayınlandı. Gencoy Sümer'in polisiye dergimizde yayınlanan eserlerini bu sayfada bulabilirsiniz. Detektif proza